Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ SOUDU PRO VEŘEJNOU SLUŽBU EVROPSKÉ UNIE (pléna)

27. září 2011 *

„Veřejná služba — Řízení — Určení výše nákladů řízení — Nahraditelné náklady řízení — Nutné výdaje — Odměna, kterou uhradil orgán svému advokátovi — Povinnost žalobce, který neměl ve věci úspěch, tuto odměnu nahradit — Zásada rovného zacházení — Účinná soudní ochrana — Podmínky“

Ve věci F-55/08 DEP,

Carlo De Nicola, zaměstnanec Evropské investiční banky, s bydlištěm ve Strassenu (Lucembursko), zastoupený L. Isolou, advokátem,

žalobce,

proti

Evropské investiční bance (EIB), zastoupené F. Martin, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s A. Dal Ferrem, advokátem,

žalované,

SOUD PRO VEŘEJNOU SLUŽBU (plénum),

ve složení P. Mahoney, předseda, H. Tagaras, S. Gervasoni, předsedové senátů, H. Kreppel (zpravodaj), I. Boruta, S. Van Raepenbusch a M. I. Rofes i Pujol, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: W. Hakenberg,

vydává toto

Usnesení

1 Podáním došlým kanceláři Soudu faxem dne 29. března 2010 (k podání originálu došlo téhož dne) podala Evropská investiční banka (EIB) Soudu návrh na určení výše nákladů řízení v návaznosti na rozsudek Soudu ze dne 30. listopadu 2009, De Nicola v. EIB [F-55/08, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie (dříve Soud prvního stupně), věc T-37/10 P].

* Jednací jazyk: italština.

Skutečnosti předcházející sporu

2 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 5. června 2008 se C. De Nicola zejména domáhal zaprvé zrušení rozhodnutí ze dne 14. prosince 2007, kterým odvolací výbor EIB zamítl stížnost C. de Nicoly, jejímž cílem bylo jednak přehodnocení známky, která mu byla udělena za rok 2006, a jednak zrušení rozhodnutí EIB ze dne 13. července 2007 o povýšení přijatých za rok 2006 v rozsahu, v němž v nich nebyl povýšen do funkce D, zadruhé zrušení svého hodnotícího posudku za rok 2006 a rozhodnutí ze dne 13. července 2007 v rozsahu, v němž v nich nebyl povýšen do této funkce, zatřetí určení, že byl obětí psychického obtěžování, začtvrté uložení EIB náhrady újmy, která mu údajně vznikla z důvodu tohoto obtěžování, a nakonec zrušení rozhodnutí o zamítnutí úhrady některých nákladů na lékařskou péči pomocí laseru.

3 Výše uvedeným rozsudkem ze dne 30. listopadu 2009, De Nicola v. EIB, Soud žalobu zamítl a uložil C. De Nicolovi náhradu nákladů řízení vynaložených EIB.

4 Dopisem ze dne 14. ledna 2010 vyzvala EIB C. De Nicolu k úhradě částky 18 232,25 eur, a sice 17 000 eur jako odměny zaplacené advokátovi, jehož služeb využila, 364,05 eur odpovídajícím cestovním nákladům, které tento advokát vynaložil, a 868,20 eur jako „obecných administrativních výdajů“. K tomuto dopisu byla přiložena dvě vyúčtování odměn vyhotovená pro EIB jejím advokátem.

5 E-mailem ze dne 15. února 2010 C. De Nicola informoval EIB, že částka, kterou po něm požaduje, není přiměřená ani odůvodněná. Dotčený nicméně vyjádřil ochotu uhradit částku 4 800 eur.

6 Dopisem ze dne 1. března 2010 zaslaným C. De Nicolovi EIB uvedla, že „ve snaze nalézt kompromis a vyhnout se řízení o určení výše nákladů řízení“ je připravena stanovit nahraditelné náklady řízení na částku 16 000 eur, když nicméně uvedla, že takovou nabídku je třeba chápat v tom smyslu, že je učiněna „bez následného závazku [EIB] v rámci případného řízení o určení výše nákladů řízení“.

7 V odpovědi na tento dopis C. De Nicola e-mailem ze dne 8. března 2010 rovněž vyjádřil ochotu vyhnout se zahájení nového soudního řízení a navrhl, že uhradí EIB částku 6 000 eur, tedy částku vyšší, než byla částka, k jejíž úhradě projevil ochotu v e-mailu ze dne 15. února 2010.

8 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 29. března 2010 podala EIB Soudu projednávaný návrh na určení výše nákladů řízení.

9 Věc byla přidělena prvnímu senátu Soudu.

10 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 19. května 2010 předložil C. De Nicola své vyjádření k návrhu na určení výše nákladů řízení.

Návrhová žádání účastníků řízení a řízení

11 EIB navrhuje, aby Soud určil výši nákladů řízení, které má C. De Nicola zaplatit z titulu věci F-55/08, na částku 18 214,50 eur.

12 Carlo De Nicola navrhuje, aby Soud odmítl návrh jako nepřípustný nebo jej podpůrně zamítl jako neopodstatněný.

13 Věc byla předána k projednání plénu.

14 Organizačními procesními opatřeními Soud vyzval účastníky řízení, aby odpověděli na následující hlavní otázky:

— Využije-li orgán služeb advokáta, je třeba odměnu jemu zaplacenou považovat s ohledem na zvláštnost sporů z veřejné služby a zásadu rovného přístupu k soudu za „nutnou v souvislosti s řízením“ ve smyslu čl. 91 písm. b) jednacího řádu, i když pomoc advokáta představuje pouhou možnost, které může orgán využít, a nikoliv povinnost tomuto orgánu uloženou?

— Může skutečnost, že je odměna, kterou uhradil orgán advokátovi, považována za „nutnou v souvislosti s řízením“, představovat diskriminaci mezi žalobci, kteří nemají ve věci úspěch, podle toho, zda žalovaný orgán využil služeb advokáta, či nikoliv, třebaže žalobci nemají žádný vliv na důvody, proč se orgán rozhodne služeb advokáta využít (volba orgánu nemít právní službu, která by se zabývala spory z veřejné služby, organizace a velikost uvedené právní služby, pracovní zatížení zmocněnců, neschopnost zmocněnců pracovat v jednacím jazyce atd.)?

— V každém případě, bylo v projednávané věci nezbytně nutné, aby EIB využila služeb advokáta, zejména vzhledem k práci předtím vykonané jejími interními útvary týkající se sporu mezi EIB a C. De Nicolou?

— Jaký dopad na výsledek sporu je třeba vyvozovat z usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 26. listopadu 2004, EIB v. De Nicola (C-198/02 P (R)-DEP)?

15 Účastníci řízení těmto organizačním procesním opatřením vyhověli.

Argumenty účastníků řízení

16 EIB tvrdí, že částka 18 214,50 eur požadovaná jako nahraditelné náklady řízení – tedy 17 000 eur jako odměna jejího advokáta, 364,50 eur odpovídajících cestovním nákladům, které tento advokát vynaložil, aby se dostavil k Soudu, a 850 eur odpovídajících jejím „obecným výdajům“ – je přiměřená a odpovídá vodítkům stanoveným judikaturou.

17 Pokud jde konkrétně o odměnu advokáta ve výši 17 000 eur, EIB především připomíná, že podle judikatury tato odměna spadá do pojmu „nutné výdaje vynaložené v souvislosti s řízením“. EIB dále uvádí, že i když právní problematika věci v hlavním řízení nebyla nová, značný počet stran žaloby, ke které bylo přiloženo velké množství příloh, jakož i předložení četných návrhů ze strany C. De Nicoly si ze strany jejího advokáta vyžádalo mnoho hodin práce. Samotná délka rozsudku – 276 bodů – ostatně svědčí o složitosti sporu v hlavním řízení. Závěrem EIB zdůrazňuje, že částka 17 000 eur jako odměna advokáta, která zahrnuje výdaje na přípravu projednávaného návrhu na určení výše nákladů řízení ve výši 1 000 eur, odpovídá s ohledem na průměrnou hodinovou sazbu 220 eur přibližně 77 hodinám práce, což je přiměřené vzhledem k poskytnutému plnění.

18 Ve své obraně C. De Nicola především navrhuje, že je návrh na určení výše nákladů řízení nepřípustný, když tvrdí, že tomuto návrhu mělo na základě článku 41 zaměstnaneckého řádu EIB předcházet smírčí řízení.

19 Pro úplnost C. De Nicola navrhuje návrh zamítnout.

20 Pokud jde o odměnu advokáta, C. De Nicola zpochybňuje tvrzení, podle kterého byla tato odměna nutná v souvislosti s řízením. Zdůrazňuje, že přísluší EIB, má-li možnost nechat se zastoupit před Soudem pouze svými zmocněnci, aby prokázala, že v projednávaném případě musela využít služeb externího advokáta z důvodu zejména složitosti posuzovaných otázek. Podle C. De Nicoly přitom EIB, která se omezila na stanovení odměny svého advokáta *ex ante* a paušálně, nepředkládá takový důkaz a neuvádí žádnou zvláštní písemnost, jejíž obtížné vypracování by vyžadovalo pomoc externího

odborníka. Nakonec C. De Nicola připomíná, že samotná EIB připustila ve svém návrhu, že otázky, které vyvstaly ve sporu v hlavním řízení, nebyly nové, a dodává, že několik dokumentů přiložených k jeho žalobě ve věci v hlavním řízení pocházelo od samotné EIB a bylo již předloženo v předchozích věcech.

21 Pokud jde o výdaje na cestu vynaložené advokátem EIB, aby se dostavil k Soudu, C. De Nicola zpochybňuje jejich skutečné vynaložení a mimoto uvádí, že částka požadovaná z tohoto důvodu, tedy 364,50 eur, odpovídá přesně částce, kterou tentýž advokát fakturoval EIB za cestu na schůzku konanou dne 17. září 2008.

22 Pokud jde o obecné administrativní výdaje, jejichž náhrada je požadována ve výši 850 eur, C. De Nicola tvrdí, že EIB ani neprokazuje, že takové výdaje vynaložila.

23 V odpovědi na vyjádření C. De Nicoly EIB zpochybňuje tvrzení, podle kterého odměna zaplacená jejímu advokátovi nebyla nutná. Uvádí, že zdroje její právní služby jsou především věnovány úkolům, pro které byla založena, a sice poskytování půjček a záruk za účelem přispění k rozvoji vnitřního trhu, a neumožňují jí zabývat se soudními spory mezi ní a jejími zaměstnanci a sledovat je. EIB z toho vyvozuje, že její systematickou praxi spočívající ve využívání služeb advokáta před všemi soudy Unie bez ohledu na jednací jazyk je třeba považovat za nutnou pro zajištění její obrany.

Závěry Soudu

K přípustnosti návrhu na určení výše nákladů řízení

24 Je třeba uvést, že návrh na určení výše nákladů řízení podaný EIB vyplývá z práva na náhradu nákladů řízení přiznaného EIB výše uvedeným rozsudkem De Nicola v. EIB, vydaným v hlavním řízení, a v důsledku toho nespadá mezi služební práva a povinnosti C. De Nicoly jakožto zaměstnance EIB (v tomto smyslu viz usnesení Soudu prvního stupně ze dne 4. srpna 1998, Eppe v. Komise, T-77/98, bod 11). Za těchto podmínek není C. De Nicola oprávněn tvrdit, že proto, aby byl návrh na určení výše nákladů řízení přípustný, mu mělo předcházet smírčí řízení upravené článkem 41 zaměstnaneckého řádu EIB, řízení, které je mimoto podle judikatury fakultativní (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 17. června 2003, Seiller v. EIB, T-385/00, bod 73).

25 Z toho vyplývá, že návrh na určení výše nákladů řízení je přípustný.

K opodstatněnosti návrhu na určení výše nákladů řízení

K odměně advokáta za hlavní řízení

26 Úvodem je třeba připomenout, že na základě článku 19 statutu Soudního dvora Evropské unie zastupuje orgány Unie před soudem Unie zmocněnec jmenovaný pro každou jednotlivou věc, přičemž zmocněnci může být nápomocen poradce nebo advokát. Z judikatury vyplývá, že výraz „orgán“ použitý v tomto článku nesmí být chápán tak, že se vztahuje výlučně na orgány uvedené v čl. 13 odst. 1 SEU, ale tak, že zahrnuje rovněž jiné orgány a instituce Unie, jako je EIB (v tomto smyslu viz rozsudek Soudu ze dne 8. března 2011, De Nicola v. EIB, F-59/09, bod 116, který je předmětem řízení o kasačním opravném prostředku probíhajícího před Tribunálem Evropské unie, věc T-264/11 P).

27 Podle čl. 91 písm. b) jednacího řádu se za nahraditelné náklady řízení považují „výdaje vynaložené účastníky řízení v souvislosti s řízením, zejména výdaje na cestu a pobyt a odměna zástupce, jsou-li tyto výdaje nutné“. Z tohoto ustanovení vyplývá, že nahraditelné náklady řízení jsou omezeny jednak na náklady vynaložené v souvislosti s řízením před Soudem a jednak na náklady, které byly za těmito účely nutné (usnesení Soudu ze dne 26. dubna 2010, Schönberger v. Parlament, F-7/08 DEP, bod 23).

28 Vyvstává otázka, zda a za jakých podmínek představuje v případě, že orgán ve smyslu čl. 19 třetího pododstavce statutu Soudního dvora využije služeb advokáta, odměna zaplacená tomuto advokátu „nahraditelné náklady řízení“ ve smyslu čl. 91 písm. b) jednacího řádu.

29 V tomto ohledu nelze přijmout tvrzení, podle kterého nelze odměnu, kterou uhradil orgán advokátovi, jehož služeb orgán využil v rámci věci před soudem, nikdy považovat za nahraditelné náklady řízení z toho důvodu, že orgán není povinen se nechat zastoupit advokátem. Ačkoli je pravda, že využití služeb advokáta orgánem je pouhou možností ponechanou na svobodné volbě tohoto orgánu, představuje takové využití nicméně výsadu vlastní výkonu práv obhajoby. Za těchto podmínek je třeba odměnu, kterou uhradil orgán advokátovi, jehož služeb orgán využil, vždy považovat za náklady řízení.

30 Nahraditelnost odměny, kterou uhradil orgán advokátovi, jehož služeb využil, je však podmíněna – jak výslovně stanoví čl. 91 písm. b) jednacího řádu – důkazem předloženým orgánem o „nutné“ povaze této odměny v souvislosti s řízením.

31 Bylo sice rozhodnuto, že využije-li orgán služeb advokáta, spadá odměna tohoto advokáta pod pojem „nutné výdaje“ vynaložené v souvislosti s řízením (viz v tomto smyslu usnesení Soudního dvora ze dne 21. června 1976, Dietz v. Komise, 126/76 DEP, body 5 a 6; ze dne 7. září 1999, Komise v. Sveriges Betodlares a Henrikson, C-409/96 P-DEP, bod 12, a ze dne 26. listopadu 2004, EIB v. De Nicola, C-198/02 P-DEP, bod 18; usnesení Soudu prvního stupně ze dne 6. února 1995, Têtе a další v. EIB, T-460/93 DEP, a ze dne 24. března 1998, International Procurement Services v. Komise, T-175/94 DEP, bod 9).

32 Z usnesení uvedených v předchozím bodě však nelze vyvodit, že pro soud Unie představuje odměna, kterou uhradil orgán svému advokátovi, ve všech případech nahraditelné náklady řízení, jejichž nutnou povahu není orgán povinen prokázat v souladu s čl. 91 písm. b) jednacího řádu. Když soud Unie v některých z uvedených usnesení upřesnil, že odměna advokátů spadá „pod pojem ‚nutné výdaje‘ v souvislosti s řízením“, omezil se totiž na uvedení, že na rozdíl od jiných výdajů vyloučených ze své povahy z nahraditelných nákladů řízení, jako je odměna zmocněnců pověřených zastupováním orgánů před soudy, může být odměna advokáta orgánům nahrazena za podmínky předložení důkazu o její nutné povaze. Ačkoli je pravda, že po vydání usnesení uvedených v předchozím bodě Rada Evropské unie rozhodnutím ze dne 2. listopadu 2004 o zřízení Soudu (Úř. věst. L 333, s. 7) vložila do statutu Soudního dvora přílohu I, jejíž čl. 7 odst. 5 druhá věta od té doby stanoví, že s výhradou zvláštních ustanovení jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval, z toho však vyplynula pouze změna pravidel, která upravují povinnost k náhradě nahraditelných nákladů řízení, nikoliv jejich definici.

33 Pokud by čl. 91 písm. b) jednacího řádu musel být vykládán tak, že znamená, že je třeba ve všech případech bez zvláštního objektivního odůvodnění považovat odměnu, kterou uhradil orgán svému advokátovi, za „nutné výdaje“ ve smyslu tohoto článku, mohl by takový výklad vést k porušení zásady rovného zacházení ve zvláštním případě, kdy by dva úředníci téhož orgánu podali každý žalobu proti tomuto orgánu a uvedený orgán by se rozhodl v případě první z těchto žalob nechat se zastoupit advokátem a v případě druhé z nich služeb advokáta nevyužít. V případě zamítnutí obou žalob a uložení náhrady nákladů řízení vynaložených žalovaným orgánem oběma žalujícím úředníkům by byla totiž výše uvedených nákladů řízení znatelně vyšší pro prvního z těchto úředníků než pro druhého. Z judikatury přitom vyplývá, že v oblasti, která spadá do výkonu diskreční pravomoci, je

porušena zásada rovného zacházení, provede-li orgán svévolné rozlišení nebo rozlišení zjevně nepřiměřené ve vztahu ke sledovanému cíli (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 13. prosince 2004, E v. Komise, T-251/02, bod 124).

34 Okolnost jako v projednávané věci, že orgán systematicky využívá služeb advokáta ve sporech mezi tímto orgánem a jeho zaměstnanci, nestačí k odvrácení rizika porušení zásady rovnosti, jelikož se zaměstnanci tohoto orgánu by tedy bylo zacházeno jinak než s úředníky a jinými zaměstnanci orgánů, které nemají ve zvyku se nechat zastupovat advokátem ve sporech spadajících do sporů z veřejné služby či tak činí velmi zřídka. Je sice pravda, že soud Unie zdůraznil význam autonomie každého orgánu ve smyslu čl. 19 prvního pododstavce statutu Soudního dvora, když odmítl argumenty vycházející z jednotnosti veřejné služby (viz rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 16. září 1997, Gimenez v. Výbor regionů, T-220/95, bod 72). Prospěch z této zásady autonomie byl nicméně přiznán orgánům pouze jako zaměstnavatelům při řízení jejich zaměstnanců. Taková zásada tak nemůže odůvodňovat, aby zaměstnanci Unie bez ohledu na orgán, k němuž patří, neměli stejné postavení, jedná-li se o přístup ke spravedlnosti v případě řešení soudních sporů mezi nimi a jejich zaměstnavatelem. I když každý orgán disponuje širokou posuzovací pravomocí při organizaci svých útvarů a plnění úkolů, které mu jsou svěřeny, všichni zaměstnanci Unie tedy musí mít možnost přístupu ke spravedlnosti za rovnocenných podmínek a stupeň efektivity jejich práva na soudní ochranu se nemůže lišit v závislosti na volbě jejich zaměstnavatele, pokud jde o organizaci jeho útvarů.

35 Mimoto rozdílné zacházení uvedené v předchozích bodech může vést rovněž k nepřímé diskriminaci podle státní příslušnosti, pokud by volba využít služeb advokáta, či nikoliv byla založena na volbě jednacího jazyka, protože by trestala státní příslušníky členských států, jejichž jazyk nepatří mezi jazyky, které jsou nejčastěji používány v právních službách orgánů.

36 Nakonec je třeba připomenout, že před vstupem jednacího řádu v platnost dne 1. listopadu 2007 byly výdaje vynaložené orgány ve sporech z veřejné služby předložených Soudu prvního stupně Evropských společenství v zásadě neseny těmito orgány na základě článku 88 jednacího řádu Soudu prvního stupně. Rozhodnutím ze dne 2. listopadu 2004 o zřízení Soudu Rada rozhodla, jak bylo připomenuto výše, že se účastníku řízení, který neměl ve věci úspěch, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Pokud by bylo třeba přijmout výklad čl. 91 písm. b) jednacího řádu, podle kterého je třeba celou odměnu advokáta či její část zaplacenou orgánem v každém případě považovat za nutné výdaje, toto nové pravidlo o nákladech řízení by mohlo v případě, že žalobce nemá ve věci úspěch a žalovaný orgán, který využil služeb advokáta, požadoval náhradu nákladů řízení po žalobci, znatelně zvýšit náklady na proces pro žalobce. Žalobce, který neměl ve věci úspěch, by totiž nesl kromě odměny zaplacené svému advokátovi část či případně celou odměnu, kterou uhradil orgán svému advokátovi, přičemž náklady na proces by tedy mohly dosáhnout desetinásobku měsíční mzdy úředníka platové třídy AST 1 či více, bez vztahu k případnému hospodářskému zájmu jeho žaloby. Vzhledem k takovému riziku spojenému se sporem by mohl být dotčený úředník nebo zaměstnanec veden k tomu, aby žalobu nepodával zejména ve věcech, jejichž finanční dopad je malý či případně žádný. Takový důsledek by mohl z důvodu nepřiměřenosti mezi tím, co je v rámci procesu v sázce, a jeho náklady představovat zásah do efektivity práva na soudní ochranu úředníků a zaměstnanců Unie, a porušovat tak zásadu účinné soudní ochrany stanovenou judikaturou a zakotvenou článkem 47 listiny základních práv Evropské unie.

37 Z výše uvedených úvah vyplývá, že v případě, že je žalobci uložena náhrada celkových nákladů řízení či jejich části vynaložených orgánem, přísluší orgánu v případě, že hodlá požadovat náhradu odměny zaplacené svému advokátovi, aby prokázal, že tato odměna představovala „nutné výdaje“ v souvislosti s řízením.

38 V tomto ohledu může orgán předložit důkaz o nutné povaze využití služeb advokáta tím, že prokáže zejména to, že z hospodářských a přechodných důvodů spojených zejména s nárazovým pracovním přetížením nebo neočekávanou nepřítomností zaměstnanců jeho právní služby, obvykle příslušných

k tomu, aby ho zastupovali před soudy, byl nucen se nechat zastoupit advokátem. Stejně tak je tomu v případě orgánu vedoucího spor se žalobcem, který podal významné žaloby co do objemu nebo počtu, jenž prokáže, že pokud by nevyužil služeb advokáta, byl by povinen věnovat zpracování uvedených žalob prostředky svých útvarů v nepřiměřeném rozsahu.

39 Naproti tomu se orgán nemůže domáhat náhrady celé odměny zaplacené svému advokátovi či její části v případě, že se omezí na vysvětlení, že se z rozpočtových či organizačních důvodů rozhodl, že své právní službě odejme správu sporů z veřejné služby. Orgán je totiž sice oprávněn takovou volbu učinit, důsledky této volby však nemohou dopadat na jeho zaměstnance prostřednictvím nákladů řízení, protože jinak by hrozilo riziko – jak bylo uvedeno výše – porušení zásady rovného přístupu ke spravedlnosti mezi zaměstnanci orgánů, jejichž právní služba zajišťuje zastupování před soudy Unie, a zaměstnanci orgánů, které systematicky využívají služeb advokáta.

40 Poté, co orgán předloží důkaz o nutné povaze využití služeb advokáta, je věcí soudu, aby určil výši, ve které lze žádat o náhradu odměny advokáta po účastníkovi řízení, kterému byla uložena náhrada nákladů řízení.

41 V tomto ohledu není soud povinen zohlednit vnitrostátní tarif, který stanoví odměnu advokátů, ani případnou dohodu uzavřenou v tomto ohledu mezi dotčeným účastníkem řízení a jeho zmocněnci nebo poradci (viz například usnesení Soudu prvního stupně ze dne 9. září 2002, Pannella v. Parlament, T-182/00 DEP, bod 28). V případě neexistence ustanovení unijního práva, která by měla povahu sazebníku, je věcí soudu okolnosti věci posoudit volně s přihlédnutím k účelu a povaze sporu, k jeho významu z hlediska unijního práva, jakož i k obtížnosti věci, rozsahu práce, kterou si soudní řízení mohlo vyžádat od zúčastněných zmocněnců nebo poradců, a k hospodářským zájmům, které spor pro účastníky řízení představoval (výše uvedené usnesení Pannella v. Parlament, bod 29). Soud musí při určení výše nahraditelné odměny zohlednit rovněž finanční schopnost účastníka řízení, kterému byla uložena náhrada nákladů řízení, aby nebylo nepřiměřeným způsobem porušeno právo na účinnou právní ochranu tohoto účastníka řízení, zakotvené v článku 47 listiny základních práv.

42 Nakonec výše nahraditelné odměny advokáta dotčeného orgánu nemůže být určena bez přihlédnutí k práci vykonané útvary tohoto orgánu ještě před samotným podáním žaloby k Soudu. Jelikož je přípustnost žaloby podmíněna podáním stížnosti a jejím zamítnutím orgánem oprávněným ke jmenování, útvary orgánu se v zásadě podílejí na vyřizování sporů ještě před tím, než jsou předloženy Soudu. Z toho vyplývá, že ve věcech, ve kterých orgán z jednoho z důvodů uvedených v bodě 38 tohoto usnesení využil služeb advokáta, je třeba celkový počet hodin práce tohoto advokáta, který se může jevit jako objektivně nutný v souvislosti s řízením, určit v zásadě na třetinu hodin, které by byly pro tohoto advokáta nutné, pokud by nemohl vycházet z práce dříve vykonané právní službou orgánu.

43 Tento poměr lze nicméně stanovit na vyšší úrovni zejména v případě, že se orgán, který vede spor se žalobcem, který podal řadu žalob majících zjevně zneužívající charakter, dostal do situace, kdy musí svěřit advokátovi správu těchto sporů v plném rozsahu či zčásti, včetně postupu před zahájením soudního řízení, aby zabránil vynaložení zdrojů své právní služby v nepřiměřeném rozsahu.

44 O projednávaném návrhu na určení výše nákladů řízení, pokud jde o odměnu advokáta vynaloženou EIB v rámci hlavního řízení, je třeba rozhodnout s přihlédnutím k předcházejícím úvahám.

45 V projednávané věci EIB tvrdí, že spory z veřejné služby nijak nespadají do běžné činnosti její právní služby, jelikož tato služba se především věnuje úkolům, pro které byla EIB založena, a sice poskytování půjček a záruk za účelem přispění k rozvoji vnitřního trhu. Jak však bylo uvedeno výše, taková okolnost nemůže stačit k prokázání, že odměnu zaplacenou advokátovi, jehož služeb EIB využila, je třeba považovat za nutné výdaje v souvislosti s řízením.

46 S ohledem na zvláštní okolnosti projednávané věci má Soud nicméně za to, že využití služeb advokáta EIB bylo nutné. I když totiž spor v hlavním řízení nevyvolával zvláštní obtíže a právní otázky, které v něm vyvstaly, týkající se především legality hodnotícího posudku a rozhodnutí o nepovýšení, jakož i údajného psychického obtěžování nebyly v unijním právu nové, je nutno konstatovat, že žaloba o 42 stranách byla delší, než jsou žaloby obvykle podávané k Soudu, že její přílohy obsahovaly více než 700 stran, že předložené žalobní důvody byly velmi četné a zčásti nebyly podložené. C. De Nicola se mimoto již před touto žalobou obrátil na Soudní dvůr a Soud prvního stupně se značným počtem žalob, přičemž každá z nich vyžadovala z důvodu rozsahu písemností obzvláště náročnou práci právní služby EIB (spojené věci T-7/98, T-208/98 a T-109/99, spojené věci T-120/01 a T-300/01, spojené věci T-7/98 DEP, T-208/98 DEP a T-109/99 DEP a věc C-198/02 P-DEP).

47 Vzhledem k tomu, že žalobu C. De Nicoly v hlavním řízení nelze považovat za žalobu mající zjevně zneužívající charakter, je tak třeba spravedlivě posoudit práci objektivně nutnou v souvislosti s hlavním řízením tak, že počet hodin práce bude určen na 25 hodin, tedy třetinu hodin, které by byly pro advokáta nutné, pokud by nemohl vycházet z práce dříve vykonané právní službou EIB (75 hodin).

48 Z toho vyplývá, s ohledem na skutečnost, že hodinová sazba 220 eur odráží přiměřenou odměnu advokáta se zkušenostmi ve věci této povahy, že nutnou odměnu advokáta vynaloženou EIB v rámci hlavního řízení je třeba určit na částku 5 500 eur (tedy 25 hodin × 220 eur).

K ostatním výdajům spojeným s hlavním řízením

49 EIB požaduje nejprve náhradu částky 364,50 eur odpovídající výdajům na cestu údajně vynaloženým jejím advokátem, aby se dostavil na jednání. Takové žádosti však nelze vyhovět. Je sice pravda, že advokát, jehož služeb EIB využila, jí skutečně vyfakturoval služební cestu do Lucemburku (Lucembursko) ve výši 364,50 eur, písemnostmi předloženými EIB na podporu jejího návrhu na určení výše nákladů řízení však není prokázáno, že tato cesta, která se týkala schůzky konané v sídle EIB dne 17. září 2008, a nikoliv jednání konaného dne 24. března 2009, byla nutná pro přípravu na toto jednání.

50 Pokud jde o ostatní výdaje požadované EIB ve výši 850 eur odpovídající „obecným výdajům“ vynaloženým EIB, tyto výdaje neoddělitelné od interní činnosti EIB, nelze nijak nahradit, a to ani paušálně (viz v tomto smyslu výše uvedené usnesení EIB v. De Nicola, bod 19).

K nákladům řízení vynaloženým z důvodu řízení o určení výše nákladů řízení

51 Článek 92 jednacího řádu týkající se řízení o sporu o přiznání náhrady nákladů řízení nestanoví na rozdíl od článku 86 uvedeného řádu, že se v rozsudku nebo usnesení, jímž se končí řízení, rozhodne o nákladech řízení. Jestliže by Soud rozhodující v rámci žaloby podané na základě článku 92 jednacího řádu týkající se sporu o přiznání náhrady nákladů hlavního řízení rozhodl o nákladech řízení, které jsou předmětem sporu, a samostatně o nových nákladech řízení vynaložených v rámci žaloby týkající se sporu o přiznání náhrady nákladů řízení, mohl by mu totiž být následně případně předložen nový spor o náhradě nových nákladů řízení.

52 Z toho vyplývá, že není třeba rozhodnout samostatně o výdajích a odměně vynaložených v souvislosti s probíhajícím řízením (usnesení Soudu ze dne 10. listopadu 2009, X v. Parlament, F-14/08 DEP, bod 40).

53 Je nicméně věcí Soudu, určuje-li nahraditelné náklady řízení, aby zohlednil všechny okolnosti věci až do okamžiku přijetí usnesení o určení výše nákladů řízení. V tomto ohledu je Soud oprávněn určit výši výdajů v souvislosti s řízením o určení výše nákladů řízení, které byly nutné ve smyslu článku 91 jednacího řádu (viz výše uvedené usnesení Schönberger v. Parlament, bod 48).

54 V projednávané věci může Soud pouze konstatovat zjevně nepřiměřenou povahu návrhu na určení nákladů řízení, co do výše, protože EIB, která žádala, aby nahraditelná odměna vynaložená v rámci sporu v hlavním řízení byla určena na 16 000 eur, získala z tohoto titulu pouze částku 5 500 eur, tedy částku nižší než částka 6 000 eur, kterou jí C. De Nicola navrhl uhradit v e-mailu ze dne 8. března 2010. Advokát EIB mimoto nutně využil rovněž v rámci projednávaného návrhu na určení výše nákladů řízení pomoci ze strany útvarů EIB.

55 Je třeba nicméně zohlednit, že podmínky pro určení nahraditelné výše odměny, kterou uhradil orgán svému advokátovi, byly upřesněny v tomto usnesení. Z písemností ve spise mimoto vyplývá, že advokát EIB nejen vypracoval návrh na určení výše nákladů řízení, ale rovněž předložil zevrubné písemné odpovědi na několik otázek, které Soud položil účastníkům řízení.

56 Za těchto podmínek má Soud za to, že z částky 1 000 eur požadované EIB jako výdaje spojené s řízením o určení výše nákladů řízení lze za nutné náklady řízení ve smyslu článku 91 jednacího řádu považovat pouze částku 500 eur.

57 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že výši nákladů řízení, které je C. De Nicola povinen nahradit EIB, je třeba určit na částku 6 000 eur.

Z těchto důvodů

SOUD PRO VEŘEJNOU SLUŽBU (plénum)

rozhodl takto:

Výše nákladů řízení nahraditelných Evropské investiční bance ve věci F-55/08, De Nicola v. EIB, se určuje na 6 000 eur.

V Lucemburku dne 27. září 2011.

Vedoucí soudní kanceláře
W. Hakenberg

Předseda
P. Mahoney